

Ένας πατέρας

Τυχαία διάβασα την

ιστορία αυτή και θέλησα να τη μοιραστώ μαζί σας...

Σήμερα έχει γενέθλια ο γιος μου, κλείνει τον πρώτο του χρόνο.

Τέλη Ιουλίου τον βαφτίζουμε.

Σαν πέρισυ και λίγες μέρες πιο πρίν, βρίσκομαι στη Θεσσαλονίκη όπου ζω, με τη γυναίκα ετοιμόγεννη.

Είχε άσχημη κύηση, ήταν το πρώτο μας παιδί, ήμασταν πολύ φοβισμένοι.

Ξαφνικά βράει τηλέφωνο από Εύβοια.

Ο πατέρας μου.

Οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου.

Τον πάνε επείγοντως στην Αθήνα.

“Μην το συζητάς, φύγε τώρα, έχω... τους δικούς μου” μου είπε η γυναίκα μου και εκείνη τη στιγμή την αγάπησα όσο ποτέ άλλοτε.

Και να’μαι στην Αθήνα.

Τα πράγματα άσχημα.

Και εγώ κλαίγοντας με ένα κινητό στο χέρι, για τον ένα Κώστα που φεύγει και για τον άλλον που έρχεται χωρίς εμένα.

Ο πατέρας μου να χάνεται και η πεθερά μου να με καθησυχάζει πως ο τοκετός είναι φυσιολογικός.

Δεν ήταν έτσι.

Παραλίγο να χάσω και τη γυναίκα μου εκείνη τη μέρα.

Είχε ακατάσχετη αιμορραγία και για μερικές ώρες η ζωή της κρεμόταν από μία κλωστή.

Και ξαφνικά...ανάκαμψη!

Ο πατέρας μου αρχίζει να σταθεροποιείται.

Είμαι τρεις ημέρες άπνους, τι να κάνω, να μείνω, να φύγω, γιατί η γυναίκα μου δε μου μιλάει στο τηλέφωνο?

(Ήταν υπό την επήρεια μορφίνης, δεν το ήξερα, απαγορεύονται τα κινητά έλεγε η πεθερά μου, δεν είχα ξανακούσει σε μαιευτήριο να μη μιλάει η λεχώνα στο κινητό, τρελάθηκα, κάτι πάθανε, αυτή η το παιδί, με κοροϊδεουν, ήμουν σίγουρος).

Εφυγα σφαίρα για Θεσσαλονίκη, άγρυπνος, με το κινητό στο χέρι, “Όλα καλά” , μου λέγανε και από τις δύο πλευρές, δεν πίστευα κανέναν, ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ, ΠΕΘΑΝΑΝ, μόνο αυτό είχα στο μυαλό μου.

Και φυσικά τράκαρα.

Εναν παππού.

Δε χτύπησε, μόνο το αμάξι του σαραβάλιασα.

Και τότε με εγκατέλειψαν οι δυνάμεις μου.

Αρχισα να κλαίω με λυγμούς, “Πάρε τα πάντα του είπα, ταυτότητες, ότι θες, μόνο να μην αργήσω, πρέπει να παω στη Θεσσαλονίκη” ΣΕ ΙΚΕΤΕΥΩ.

Δεν έχω συνααντήσει πιο άγιο άνθρωπο ποτέ μου.

Ανταλλάξαμε τηλέφωνα και με άφησε να φύγω, πήγαινε αγόρι μου στους δικούς σου και τα χαλάσματα φτιάχνονται, μου είπε.

Και μια κουβέντα: “Ο Θεός είναι Μεγάλος”. Εσείς οι νέοι κοροϊδεύετε, αλλά εγω είμαι σε συνεχή επικοινωνία με το Θεό. Και θα προσευχηθώ για σένα, με όλη τη δύναμη της ψυχής μου”.

Εφτασα ένα ράκος.

Και εκεί έμαθα ότι παραλίγο να χάσω Εκείνη και Εκείνο.

Τους πήρα στην αγκαλιά μου και τους έσφιξα σα χαμένος.

Και μετά έμαθα.

Η γυναίκα μου συνήλθε την ίδια ωρα περίπου με τον πατέρα μου.

Σώθηκε η ζωή τους μέσα στα ίδια λεπτά.

Όταν τελείωσαν όλα, αναζήτησα τον παππού.

Δεν απάντησε ποτέ στα επίμονα τηλεφωνήματά μου, ούτε με πήρε ποτέ πίσω.
Οποτε βλέπω παλιό μπλέ BMW σταματάω να δω τον οδηγό η τρέχω σαν τρελός να τον προλάβω.

Μάταια.

Και έχω αρχίσει να πιστεύω πως εκείνη την ώρα, που οι τρεις πολύτιμοι για μένα άνθρωποι χαροπάλευαν, εγώ συνάντησα το Θεό... Και με λυπήθηκε!!!

Υ.Γ:

Τον πατέρα μου τον χάσαμε τελικά μετά από 8 μήνες.

Πρόλαβε όμως και πήρε στην αγκαλιά του τον Κωστάκη. Παίξανε, τον τάισε, πήγανε βόλτα.

Και έφυγε ευτυχισμένος.

Νομίζω πως δε θα πέθαινε πριν ζήσει λίγο με τον Κώστα...

Πηγή: briefingnews.gr